

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 1017/1 од 22. 4. 2015. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор доцента за ужу научну област **Палеославистика**, предмет **Старословенски језик**. Част нам је да Изборном већу доставимо следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс објављен у листу „Послови“ бр. 621 од 13. 5. 2015. године јавио се само један кандидат – **др Снежана Вучковић**, досадашњи доцент на предмету Старословенски језик на Катедри за српски језик са јужнословенским језицима Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Биографски подаци

Др Снежана Вучковић рођена је у Београду 3. децембра 1970. године. На Филолошком факултету у Београду дипломирала је на групи за Српски језик и књижевност 1966. године. На истом факултету године 1997. уписала се на постдипломске студије, смер Наука о језику, а новембра 2001. г. одбранила је магистарски рад *Зоонимија Драгачева у општесловенском контексту*. На Филолошком факултету у Београду одбранила је 27. јула 2009. године докторску дисертацију *Творба именица у Рашкохиландарском и Мокропољском јеванђељу у поређењу са стањем у старословенском језику*.

На радно место и у звање асистента-приправника за наставне предмете Упоредна граматика словенских језика и Старословенски језик на Катедри за српски језик са јужнословенским језицима Филолошког факултета у Београду Снежана Вучковић је изабрана 17. априла 2000. године. Фебруара 2002. г. изабрана је у звање асистента за

предмет Упоредна граматика словенских језика (са Старословенским језиком). Реизабрана је у исто звање марта 2006. године. Школске 2000/2001, 2001/2002, 2002/2003. године држала је вежбе из предмета Старословенски језик на Филолошком факултету у Крагујевцу. У звање доцента први пут је изабрана 26. 10. 2010. године. Од избора у ово звање, поред држања вежби на предмету Старословенски језик, држала је и предавања из предмета Старословенски језик 1, Старословенски језик 2, Увод у дијахронијску лингвистику и Старословенски језик – специјални курс (за студенте мастер студија).

Осим обављања послова на редовној настави, Снежана Вучковић је од почетка укључена и у рад на научним пројектима које финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја:

1. *Терминолошка стандардизација описа српског језика* (бр. 1748) (2004–2005).
2. *Теоријско-методолошки оквир за модернизацију описа српског језика* (бр. 148021) (2006–2010).
3. *Српски језик и његови ресурси: теорија, опис и примене* (бр. 178006) (2011–2015).

Библиографски подаци

Уз пријаву на конкурс др Снежана Вучковић је приложила следећу библиографију радова:

I Подаци о објављеним научним радовима пре последњег избора у звање доцента (2010. године)

1. „Славистичка истраживања Радована Лалића“, Београд: *Српски језик*, III/1–2, Београд, 1998. (Приказ Славистичког зборника VII–VIII за 1992–1993. годину, Београд–Никшић 1997).
2. „Преко Дрине мост“, Београд: *Српски језик*, IV/1–2, Београд, 1999, 871–875. (Приказ *Радова*, часописа за друштвене и хуманистичке науке, Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци, Бања Лука 1998).
3. „Под сводовима српске писмености“, Београд: *Српски језик*, VI/1–2, Београд, 2001, 571–575. (Приказ књиге Ђорђа Трифуновића, *Ка почецима српске писмености*, Београд, 2001).

4. „Неки аспекти дијакроније у научном опусу Михаила Стевановића, *Живот и дјело академика Михаила Стевановића*, ЦАНУ, Научни скупови, књ. 59, Подгорица, 2002, 299–307.
5. „Занимљив прилог словенској компаративистици, Београд: *Српски језик*, VII/1–2, Београд, 2002, 537–540. (Приказ књиге Лили Лашкове, *Увод в сравнителната граматика на славянските езици*, София, 2000).
6. „Терминологија српске антропонимије“, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 32/3, Београд: Међународни славистички центар, 2003, 269–287. (коауторски рад).
7. „Семантички и творбени елементи једне класе драгачевских онима“, *Пети лингвистички скуп „Бошковићеви дани“*, ЦАНУ, Научни скупови, књ. 61, Подгорица, 2003, 339–345.
8. „На размеђу језика и приче. Оглед о језику савремених српских писаца“, *Савремена српска проза* 15, Трстеник, 2003, 101–109.
9. „Морфонолошке и дериватолошке теме“, *Књижевност и језик*, год. L, бр. 4, Београд, 2003, 443–447. (Приказ књиге Милана Стакића, *Морфонологија и деривација*, Београд, 2002).
10. „Принципи граматичке конзистентности“, Београд: *Српски језик*, VIII/1–2, Београд: *Српски језик*, VIII/1–2, Београд, 2003, 531–537.
11. „Из развоја српске граматичке мисли“, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 33/1, Београд: Међународни славистички центар, 2004, 273–279.
12. „О схватању језичког осећања и његовом месту у терминолошком корпусу српског језика, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 33/3, Београд: Међународни славистички центар, 2004, 259–264.
13. „О термину лингвистичка реконструкција“, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 34/3, Београд: Међународни славистички центар, 2005, 333–339.
14. „Проблем реконструкције у теорији и методологији наставе поредбене словенске граматике“, Београд: *Српски језик*, X/1–2, Београд, 2005, 589–595. (коауторски рад).
15. „Историја развитка значења прасловенског глагола **zbrěti*: његови творбени и семантички континуанти у старословенском и српском језику“, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 33/3, Београд: Међународни славистички центар, 2009, 149–164.

16. „Сакрални језик у функцији уметничког изражавања“, *Зборник радова научног скупа „Српска теологија у двадесетом веку: истраживачки проблеми и резултати“*, књ. 6, Београд: Православни богословски факултет, 2010, 167–172.
17. „Конверзија као начин именичке творбе у два српска јеванђеља из XIII века, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 39/3, Београд: Међународни славистички центар, 2010, 157–173.

II Подаци о објављеним научним радовима после последњег избора у звање доцента (2010. године)

1. „У вавилонској мрежи“, *Даница: српски народни илустровани календар за годину 2012*. [главни уредник Миодраг Матицки], Београд: Вукова задужбина, 2011, 318–326.
2. „Сложенице у два српска јеванђеља из XIII века – Рашкохиландарском и Мокропољском“, Београд: *Српски језик – студије српске и словенске*, XVI [главни уредник Радоје Симић], Београд, 2011, 143–159.
3. „Језик у контексту културе: културни модели и семантичка промена“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 40/3, Београд: Међународни славистички центар, 2011, 111–121.
4. „Причам ти причу или како моћ идеолошки конструише јавни дискурс“, у: М. Ковачевић (ред.), *Српски језик, књижевност, уметност*, књ. 1, Структурне карактеристике српског језика, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2012, 501–505.
5. „О језику хришћанске културе – Библија као велика објава речи“, *Српска теологија данас: зборник радова трећег годишњег сипосиона одржаног на Православном богословском факултету*, књ. 3 [уредник Богољуб Шијаковић], Београд: Православни богословски факултет Универзитета у Београду, Институт за теолошка истраживања, 2012, 659–663.
6. „Структурно-семантичка творбена реконструкција старосрпских топонима“, *Творба речи и њени ресурси у словенским језицима: зборник радова са четрнаесте међународне научне конференције Комисије за творбу речи при Међународном комитету слависта* [главни уредник Рајна Драгићевић], Београд: Филолошки факултет, 2012, 535–544.

7. „Језичка и културна слика Сунца у српској народној традицији“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 41/3, Београд: Међународни славистички центар, 2012, 221–236.
8. „Дистанца је душа лепога – о хуморно-ироничном поступку Радована Белог Марковића (на предлошку романа *Лајковачка пруга*)“, *Господар гиштова: проза Радована Белог Марковића: зборник [радови са научног скупа о прози Р. Б. Марковића, 15. октобар 2011. у Лајковцу]*, Лајковац: Градска библиотека, 2012, 153–161.
9. „Концепт 'човек телесни' у традиционалној српској језичкој слици света“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 42/3, Београд: Међународни славистички центар, 2013, 125–137.
10. „Како речи мењају значење: о деетимологизацији значења лексема“, *Српски језик – студије српске и словенске, XIX* [главни уредник Радоје Симић], Београд, 2014, 675–691.
11. „Иновациони процеси у историји творбеног система српског језика – допринос представника стила плетеније словес (на примерима из *Похвалног слова светом кнезу Лазару* Андонија Рафаила), *Научни састанак слависта у Вукове дане* 43/1, Београд: Међународни славистички центар, 2014, 205–212.
12. „Прилог српској историјској лексикологији – из српских правних споменика средњег века“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 43/3, Београд: Међународни славистички центар, 2014, 61–71.
13. „Представа лепоте у старословенским текстовима и њене језичке слике“, *Књижевност и језик*, бр. LXII, св. 1–2, 2015, 29–40.
14. „Лексичко и етимолошко гнездо као објакат дијахронијског истраживања лексике српског језика“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 44/3, Београд: Међународни славистички центар, 2015. (у штампи).
15. „Поздрављам те тавним гласом – српска писма из Првог светског рата, прагматичко-стилски аспект“, *Научни састанак слависта у Вукове дане* 44/1, Београд: Међународни славистички центар, 2015, 109–119.

Мишљење о досадашњем научном и стручном раду

О радовима др Снежане Вучковић објављеним пре избора у последње звање и о њеној докторској дисертацији детаљно је писано у реферату за избор у звање доцента (2010. године), као и у реферату за одбрану докторске дисертације (2009. године).

На основу увида у научне радове др Снежане Вучковић објављене после избора у последње звање (2010. године), можемо издвојити две главне области њеног интересовања: **историјска творба речи** и **историјска семантика и лексикологија**. Поред ових основних области, библиографија кандидаткиње показује и њену заинтересованост за неке научне теме које излазе из ужих области њеног интересовања.

Историјском творбом речи Снежана Вучковић се бави у радовима „Сложенице у два српска јеванђеља из XIII века – Рашкохиландарском и Мокропољском“ (*Српски језик – студије српске и словенске*, XVI, Београд, 2011, 143–159), „Структурно-семантичка творбена реконструкција старосрпских топонима“ (*Творба речи и њени ресурси у словенским језицима: зборник радова са четрнаесте међународне научне конференције Комисије за творбу речи при Међународном комитету слависта*, Београд: Филолошки факултет, 2012, 535–544) и „Иновациони процеси у историји творбеног система српског језика – допринос представника стила плетеније словес (на примерима из *Похвалног слова светом кнезу Лазару* Андонија Рафаила)“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 43/1*, Београд: Међународни славистички центар, 2014, 205–212).

У првом наведеном раду, на материјалу два старосрпска тетрајеванђеља, ауторка представља творбене типове старосрпских сложеница, анализира синтаксичко-семантичке типове синтагми из којих су ове сложенице настале, затим суфиксе који учествују у комбинованој творби, те констатује творбено-семантичке категорије којима дате сложенице припадају. После спроведене творбено-семантичке анализе она долази до закључка да се композицијске творенице у Рашкохиландарском и Мокропољском четворојеванђељу одликују великом конзервативношћу и да нису пронађени нови творбени типови у односу на стање у старословенском језику. Узрок оваквој конзервативности ауторка налази се у настојању преписивача да уношењем могућих иновација не наруше сакралност богослужбеног текста, а са друге стране, разлог је и унутарјезички и своди се на

познату одлику морфолошког система да тежи очувању свог системског устројства. У раду „Структурно-семантичка творбена реконструкција старосрпских топонима“ ауторка на примерима из грађе манастирских даровница указује на неке основне теоријске и методолошке принципе творбене реконструкције старосрпских топонима и издваја оне узроке који ову реконструкцију објективно отежавају. Ауторка истиче да дијахрона творбена анализа полази од утврђивања творбених средстава помоћу којих настаје одређена реч, а да се до утврђивања односа мотивације и прецизирања творбеног значења речи може само посредно доћи. Због тога што у великом броју историјских творбених анализа принцип *продуктивности* (*посведочености*) разматраних творбених средстава мора имати примат над принципом мотивисаности, поступак историјске структурно-семантичке творбене реконструкције подразумева и низ помоћних процедура које треба да допринесу уверљивости предложене реконструкције. Зато ауторкина историјска структурно-семантичка творбена реконструкција старосрпских топонима у свом поступку уједињује два основна методолошка полазишта. Прво она условно назива *унутрашњом реконструкцијом*. Ова реконструкција доприноси уверљивости структурног нивоа анализе и подразумева реконструкцију унутарјезичких односа у самом називу. Она се односи на посведоченост, односно продуктивност творбене основе, продуктивност творбеног суфикса, творбеног типа и творбеног начина на датом историјском језичком пресеку; прати дистрибуцију творбених елемената по врстама објеката и уважава одређене гласовне законитости. Друго полазиште, названо *спољашњом реконструкцијом*, доприноси уверљивости творбено-семантичког нивоа анализе и усмерено је на ономасиолошке основе називања. Ауторка разматра топономастички контекст (топографски податак, називања суседних објеката, начин на који оними функционишу у широј смисаоној целини), сукцесивна називања истог објекта кроз језичку историју; разматра питања супстрата и адстрата и сл. Спољашња реконструкција подразумева и реконструкцију појединих основа и суфикса на равни прајезика, те уважава и њихове континуанте у другим словенским језицима. На крају рада се издвајају и неки унутарјезички узроци који доводе до лексикализације појединих творбених елемената и тиме отежавају историјски усмерену структурно-семантичку творбену реконструкцију, као и они који се тичу извесних ванјезичких података који морају бити уважени ради што прецизније утврђених методолошких поставки од којих полази овако усмерено истраживање.

У трећем наведеном раду „Иновациони процеси у историји творбеног система српског језика – допринос представника стила плетеније словес (на примерима из *Похвалног слова светом кнезу Лазару Андонија Рафаила*)“ ауторка на примеру једног карактеристичног језичко-стилског поступка овог писца – употребе придевских сложеница са сложеним суфиксом *-telъnъ* додатим на глаголску основу у другом делу сложенице – прати начин настанка овог типа епитета са указивањем на то која лексика и која творбена средства учествују у настанку овог творбеног типа. Она се бави и питањем семантичке спојивости делова разматраних сложеница, односно начина на које се таквим лексичко-семантичким избором постиже стилска надоградња овог уметнички обликованог текста. Испитивање стилематичности, односно стилогености разматраних епитета проведено је са циљем да покаже колико је новине и инвентивности овај узорни представник српског стила „плетеније словес“ унео у своје стваралачко прилагођавање византијским узорима.

Друга област обухвата радове „Језик у контексту културе: културни модели и семантичка промена“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 40/3*, Београд: Међународни славистички центар, 2011, 111–121), „Језичка и културна слика Сунца у српској народној традицији“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 41/3*, Београд: Међународни славистички центар, 2012, 221–236), „О језику хришћанске културе – Библија као велика објава речи“ (*Српска теологија данас: зборник радова трећег годишњег симпозиона одржаног на Православном богословском факултету*, књ. 3, Београд: Православни богословски факултет Универзитета у Београду, Институт за теолошка истраживања, 2012, 659–663), „Концепт 'човек телесни' у традиционалној српској језичкој слици света“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 42/3*, Београд: Међународни славистички центар, 2013, 125–137), „Како речи мењају значење: о деетимологизацији значења лексема“ (*Српски језик – студије српске и словенске*, XIX, Београд, 2014, 675–691), „Прилог српској историјској лексикологији – из српских правних споменика средњег века“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 43/3*, Београд: Међународни славистички центар, 2014, 61–71), „Лексичко и етимолошко гнездо као објакат дијахронијског истраживања лексике српског језика“ (*Научни састанак слависта у Вукове дане 44/3*, Београд: Међународни славистички центар, 2015. (у штампи)), „Представа лепоте у старословенским текстовима и њене језичке слике“ (*Књижевност и језик*, бр. LXII, св. 3–4, 2015, 29–40).

Области историјске лексикологије и семантике Снежана Вучковић приступа са лингвокултуролошки, когнитивистички, етимолошки и ономасилошки утемељених полазишта. У раду „Језик у контексту културе: културни модели и семантичка промена“ она путем анализе лингвокултурама које припадају лексичком, фразеолошком и паремиолошком језичком нивоу показује како смена културних модела (претхришћанског, хришћанског и модерног секуларног) бива одражена у језику и како утиче на еволуцију денотативних и конотативних значења његових јединица. У раду „Језичка и културна слика Сунца у српској народној традицији“ на корпусу одабраних фолклористичких и етнографских текстова ауторка реконструира културно-језичку слику Сунца у српској традиционалној култури. На основу спроведене текстуалне анализе, уз коришћење метода когнитивне етнолингвистике, она на крају рада даје когнитивну дефиницију овог народног језичког и културног стереотипа. „О језику хришћанске културе – Библија као велика објава речи“ је рад у којем се говори о језику библијских, пре свега хришћанских текстова који карактерише напоре постављање фигуративног, пренесеног и дословног, прецизног израза. Та два, наизглед супротстављена семантичка нивоа, ауторка открива путем историјско-семантичке анализе неких лексема које представљају „кључне речи“ библијског језика, односно „вербалне симболе“ хришћанске културе. Ауторка пише о томе како су словенски преводиоци хришћанских текстова бројне значењски слојевите грчке речи калкирајући преводили на словенске, али и како су некима од постојећих словенских речи придавали нова апстрактна, метафорична значења већ самом њиховом употребом у контекстима који су били далеко од њиховог коришћења у свакодневном говору. У закључку она указује да је овај језикотворни процес, заснован на ширењу семантичког обима код већ постојеће народне словенске речи, поред калкирања и позајмљеница, био један од основних начина иновирања лексичко-семантичког потенцијала прасловенског језика. На корпусу одабраних фолклористичких, етнографских и других текстова у раду „Концепт 'човек телесни' у традиционалној српској језичкој слици света“ анализира се лингвокултуролошки концепт „човек телесни“ у народној српској култури и језику. Термин концепт овде се користи у смислу система представа, поимања, знања, емоција, асоцијација везаних за одређен појам, односно реч којим се он изражава. Истраживање језичких представа о човечијем телу усмерено је на текстуални, као и на шири културни контекст у коме се одређена реч (соматизам) као

вербализатор датог концепта јавља. Праћен је развој овог лингвокултуролошког концепта, односно његова промена у зависности од типа текстуалног и културног контекста. Реконструисање разматране језичко-културне слике остварено је кроз интеграцију лингвокултуролошког са историјско-семантичким прилазом конкретном језичком материјалу. Оно је показало да универзалност овог концепта (оличена у когнитивној метафори ТЕЛО ↔ УНИВЕРЗУМ), као и његови специфични етнокултурни садржаји, потврђују да је човеково поимање света – одражено у језику и истовремено задато њиме – предодређено антропоцентричношћу као основом целокупне човекове знаковне сфере. Циљ рада „Како речи мењају значење: о деетимологизацији значења лексема“ је представљање основних језичких процеса, појава, односно законитости које условљавају, прате и доводе до деетимологизације значења речи. Анализа се врши на одабраним лексемама, односно онима чија је семантичка историја могла открити процесе који доводе до прекида мотивационих веза и деетимологизације њиховог значења. Анализа изложеног материјала указала је на чињеницу да најопштији и основни узрок који доводи до деетимологизације значења речи проистиче из њихове знаковне природе, односно диференцијалне функције, те да се због тога кроз цео семантички развитак језика провлачи општа тежња ка губљењу мотивисаности, односно деетимологизацији. Ову тенденцију прате и условљавају и неки посебни језички процеси, односно промене на структурном, семантичком и функционалном плану које су у раду и посебно представљене. Сумирајући резултате до којих долази, ауторка закључује да се сви разматрани процеси узајамно одређују и допуњују и да се општа тенденција ка деетимологизацији значења речи кроз историју одвија пролазећи кроз мрежу узајамних зависности свих ових аспеката. У раду „Прилог српској историјској лексикологији – из српских правних споменика средњег века“ ауторка се бави реконструкцијом значења лексема које се односе на универзалне културне појмове *кривице* и *правде*. Рад показује како се у српским земљама средњег века развијало схватање појмова кривице и правде кроз откривање ономасиолошких основа лексема које припадају разматраној семантичкој сфери. Дијахрони аспект овог истраживања подразумевао је и праћење текстуалног и општег културног контекста у којем се дата реч јавља, уз уважавање творбених и морфонолошких законитости по којима је текло формално уобличење одређене лексеме. Ауторка закључује да развијен систем лексема које спадају у семантичку сферу правне лексике говори о високом нивоу

законодавно-правног уређења старе српске државе. С друге стране, разматрани слој лексики открио је и извесно казуистично поимање појмова кривице и правде будући да се велики број правних термина односи на конкретне преступе и посебно правно поступање у вези са свим могућим случајевима, што опет посредно указује и на одсуство уопштене представе о преступима каква је карактеристична за савремено законодавство. Реконструкција значења разматраних лексема у одабраним текстуалним контекстима открила је дубоко културно условљену перцепцију разматраних појмова која је стајала у основи избора оваквог називља. Истраживање семантичке мотивације на основу које се формирала старосрпска правна лексика и разматрање путева концептуализације правних представа у старосрпском језику показало је да у овој појмовној сфери постоје два типа семантичких комплекса који су међусобно били повезани у архаичним представама. Први води порекло из првобитних религијских представа о устројству и уређењу света, док други потиче из антропоцентрично оријентисаних представа о нарушавању, односно успостављању првобитног поретка. Предмет ауторкиног рада „Лексичко и етимолошко гнездо као објекат дијахронијског истраживања лексики српског језика“ јесте да на одабраним примерима представи неке принципе реконструкције састава и структуре двају прасловенских глаголских етимолошких гнезда (**bъrati* и *jęti*) посматраних са аспекта њихових формирања, развитка и функционисања у историји српског језика. Ауторка истражује главне правце промене њиховог састава и структуре, поставља могућу типологију тих промена, осветљава неке њихове скривене међугнездовне везе. Рад указује и на могућности које комплексни синхронијско-дијахронијски приступ анализи одређених група лексема даје дисциплинама историјске семантике, лексикологије и дериватологије у њиховом истраживању развојног аспекта гнездовне организације лексичког нивоа српског језика. У раду „Представа лепоте у старословенским текстовима и њене језичке слике“ се са лингвокултуролошких и ономасиолошких полазишта открива како је у лексици старословенског, као једног по својој функцији првенствено сакралног језика, одражена културно конотирана представа о лепоти. Настојећи да формални и семантички лик лексема које се на овај појам односе прати у текстуалном, односно културном контексту у којем се дати текст, као његова језичка слика јавља – ауторка у своје разматрање укључује и ономасиолошки приступ, који подразумева усмереност од значења ка форми, односно од појма ка језичкој форми његовог изражавања. Истраживање процеса номинације оцртало је и

круг питања у чијем је средишту појам тзв. унутрашње форме речи која одражава првобитну формалну и семантичку мотивацију разматраних лексема и подразумева и откривање оних културних императива који су довели до актуелизације баш такве форме. Ауторка закључује да је теоцентризам као основни вредносни императив средњовековне хришћанске културе утицао не само на схватање појма ЛЕПОГ, него је предодредио и културну семантику лексема (**lěpъ*, **dobrъ*, **podobъnъ*, **krasъnъ* и др.) којима се појам лепоте изражавао.

Преостали радови – „У вавилонској мрежи“ (*Даница: српски народни илустровани календар за годину 2012*. [главни уредник Миодраг Матицки], Београд: Вукова задужбина, 2011, 318–326), „Причам ти причу или како моћ идеолошки конструише јавни дискурс“ (*Српски језик, књижевност, уметност*, књ. 1, Структурне карактеристике српског језика, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2012, 501–505), „Дистанца је душа лепога – о хуморно-ироничном поступку Радована Белог Марковића (на предлошку романа *Лајковачка пруга*)“ (*Господар гиштова: проза Радована Белог Марковића: зборник [радови са научног скупа о прози Р. Б. Марковића, 15. октобар 2011. у Лајковцу]*, Лајковац: Градска библиотека, 2012, 153–161), „Поздрављам те тавним гласом – српска писма из Првог светског рата, прагматичко-стилски аспект“, *Научни састанак слависта у Вукове дане 44/1*, Београд: Међународни славистички центар, 2015, 29–40 – показују заинтересованост кандидаткиње и за неке културне, књижевне и лингвистичке теме које излазе из круга уже области њеног интересовања.

У раду „У вавилонској мрежи“ Снежана Вучковић се бави утицајем који модерна информатичка и неолиберална цивилизација и енглески језик као њен глобални експонент имају на мале културе и језике, какав је српски. Сродна овој је и тема коју ауторка разматра у раду „Причам ти причу или како моћ идеолошки конструише јавни дискурс“. Кандидаткињу заинтересованост за књижевно-поетичке теме откривамо у раду „Дистанца је душа лепога – о хуморно-ироничном поступку Радована Белог Марковића (на предлошку романа *Лајковачка пруга*)“ у којем она поступком лингво-стилистичке анализе говори о хуморно-ироничком проседеу овог писца као средству којим се он служи за поништавање дејства миметичке логике приповедења. У раду „Поздрављам те тавним гласом – српска писма из Првог светског рата, прагматичко-стилски аспект“ ауторка на корпусу писама српских заробљеника и интернираца, публикованих у књизи Владислава Пандуровића *Српска писма из светског рата 1914–1918*, разматра

њихов прагматички и стилски аспект, посматран у контексту општих структурно-семантичких карактеристика епистоларног дискурса: интерактивности, дијалогичности, политематичности, језичке слике стварности.

Мишљење о испуњености других услова за рад

Осим анализе научног и стручног рада, треба истаћи и велико ангажовање др Снежане Вучковић у наставном процесу и у другим активностима везаним за Катедру за српски језик и књижевност и Филолошки факултет у целини. Омиљена је међу колегама и студентима. Осим предавања вежбања и консултација, које савесно и на време обавља, спремна је и у свим другим приликама, кад јој се студенти обрате, да им пружи помоћ, показујући при томе много такта и стрпљења као и методску и стручну обученост неопходну у раду са студентима. Зато јој се студенти радо обраћају и изван времена предвиђеног за консултације. Учесник је, како је већ поменуто, у свим пројектима Катедре за српски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду.

Закључак и предлог Комисије

Комисија оцењује да пријављени кандидат испуњава све научне, стручне и педагошке услове за поновни избор у доцентско звање те, на основу изложеног, предлаже Изборном већу Филолошког факултета да **др Снежану Вучковић изабере звање доцента** за ужу научну област **Палеославистика** (предмет **Старословенски језик**).

У Београду, 17. 06. 2015.

Комисија:

Др Милан Стакић, редовни професор

Др Вања Станишић, ванредни професор

Др Радојица Јовићевић, редовни професор

